

Bröderna Backman fuskade inte med sin utbildning!

Den flitige Stephan Rössner drar en gammal skröna i sin Citat-artikel om Gaston Backman i Läkartidningen 32-33/2006 (sidan 2319). Det är allvarligt att tillvita vetenskapsmän fusk även om de sedan länge är bortgångna.

Gaston Backman bodde som emeritus i Uppsala och besökte då och då sin gamla nation (Kalmar), där jag en gång frågade honom om hur det förhöll sig med broderns E Louis tentamen i farmakologi. Sedermera farmakologiprofessorn hade nämligen ej tenterat detta ämne, tentamensböcker förekom ej på den tiden. Då Gaston tenterade trodde professorn att han hade Louis framför sig, och större delen av tentamen gick åt att dis-

kutera Louis' forskning, som Gaston självfallet behärskade väl. Vid tentamens slut skrev professorn in på sin tentamenslista att E Louis tenterat (med ett mycket gott betyg). När Gaston påpekade att det var han och inte Louis som tenterat, nämnde professorn som Pontius Pilatus att »skrivet är skrivet« och att det var sannolikt att Louis skulle vara minst lika bra, varpå även Gastons namn uppfördes på listan. Professorn rationaliserade således bort en tentamen, och det var inget fusk från brödernas sida. För övrigt hade bröderna svarat var för sig på tentamina.

När Gaston Backman skulle tentera ett tvillingpar i Lund yttrade han en

gång: »Jag önskar se herrarna här på samtidig tentamen, det är nämligen så att jag har en tvillingbroder i Uppsala som är professor i farmakologi men aldrig har tenterat detta ämne.« Det är osannolikt att en medveten fuskare skulle yttrat sig så.

Bröderna var stora vältalare med gott självförtroende. Gaston yttrade en gång, enligt skrönorna: »Det finns blott tvänne vältalare i detta land, den andre är min tvillingbroder i Uppsala!«

Nils-Holger Areskog
professor em,

Hälsouniversitetet i Linköping
nils-holger.areskog@sodra-oland.frilufts.se

Homocystein inte uträknat än!

Jag accepterar invändningen att homocystein inte är alldeles dött som kausal riskfaktor för hjärt-kärlsjukdom (Johan Lökk, LT 23/2006, sidan 1868) – men nog är det uträknat enligt konstens regler [1, 2]. »HOPE-2 gives no hope«.

Rehabiliteringen efter hjärnskakning beräknas ta minst tre–fem år. Först får de som återstår av den första generationens kliniska prövningar bli klara och värderade. Sedan kan nya steg övervägas.

Utvecklingen har hittills i stort sett gett skeptikerna rätt [1]; nu måste deras invändningar lyftas fram och tas på allvar.

Hänryckningens tid är förbi. Ett paradig har fallit. Nu återstår det stimulerande arbetet att röja upp i spillrorna och bygga upp nya paradig, förhoppningsvis med mindre spekulativa inslag och med mindre spektakulära sammanbrott [2].

Bo Norberg

internist, medicinkliniken,
Norrlands universitetssjukhus, Umeå;
redaktör för Rondellen/The Rondel,
www.rondellen.net
bo.norberg@vll.se

REFERENSER

- Ekstedt B, Jansson JH, Boman K. Dagens läge – intervention mot kärlsjukdom med B-vitaminer [debatt]. Rondellen 2006;26. <http://www.rondellen.net>
- Norberg B. Provocative proposal – global guidelines for oral vitamin B₁₂ therapy [editorial]. Rondel 2006;26. <http://www.rondellen.net>

Brown-Séquard fick aldrig Nobelpriset

En gammal universitetslärare blir lätt gnetig. Här två kommentarer angående Läkartidningen 32-33/2006. På innehållssidan (sidan 2272) och på sidan 2317 finns en rolig teckning av Johan Tobias Sergel som sägs föreställa barnmedicinens fader Nils Rosén von Rosenstein. Men den korpolente mannen är inte barnläkaren utan hans son statssekreteraren, titulärlandshövdingen, Svenska Akademiens förste ständige sekreterare m m m Nils Rosén von Rosenstein d y. En mycket hedervärd upplysningsman som redan för 25 år sedan fick sin stora biografi av Torgny Segerstedt d y.

Den yngre Rosenstein skrev sitt namn bara von Rosenstein, precis som Sergel gjort under karikatyren. När en man, som genom skrifter och annat redan gjort sitt borgerliga namn känt, adlades var det inte ovanligt att han behöll det gamla och lade det adliga därefter; så gjorde också t ex Nils Rosén von Rosen-

steins framstående elev David Schulz von Schulzenheim. Men i efterföljande led brukade ofta bara det adliga namnet användas.

I professor Andrus Viidiks intressanta medicinska kommentar på sidan 2285 om det lukrativa antiåldrandet sades fysiologen Brown-Séquard, som på gamla dar tyckte sig upplivad av aptestikel-extrakt, vara Nobelpristagare. Det blev han nu aldrig och kunde inte gärna ha blivit eftersom han dog redan 1894, dvs två år före Alfred Nobels död och testamentets tillkännagivande. De första priserna utdelades 1901, dvs sju år efter Brown-Séquards död. Priset i fysiologi eller medicin gick då till Emil von Behring.

Nils O Sjöstrand

professor emeritus i fysiologi
vid Karolinska institutet, Stockholm
Nils.Sjostrand@fyfa.ki.se

Replik:

Han hade kunnat få om det funnits ...

Professor Nils Sjöstrand har helt rätt i att Brown-Séquard dog (1894) innan Nobelpriset började utdelas (1901). Hur det felaktiga påståendet om att Brown-Séquard skulle ha fått Nobelpriset smugit sig in i min medicinska kommentar kan jag inte förklara. Men hade Nobelpriset funnits redan under Brown-Séquards krafts dagar (innan han försökte att föryngra sig själv) skulle han ha haft

chansen att få priset – han påvisade 1856 att binjurarna var livsviktiga och senare att kroppens celler förutom med hjälp av nervimpulser också kunde kommunicera med hjälp av »inre sekretion«, dvs hormoner.

Andrus Viidik

professor emeritus, Anatomisk institut,
Aarhus universitet, Aarhus, Danmark
av@ana.au.dk